

"PLÁTĚK"

6

30.

července
2026

Rejpalovo ráno 5

Neštěstí nechodí po horách, ale po Náměšti, alespoň přeneseně, a tak nám středu poněkud zkazila zpráva, že téhož dne ráno zahynul tragicky v Dublinu Glen Hansard. Písničkář světového jména, který měl Folkovky za domácí půdu, dobře ho znala zdejší pódia, dlažební kostky i jiskry večerních ohňů za Špitálkem, kde to zpravidla rozjížděl na svoji otřískanou kytaru do kuropení. Je tedy jasné, že každý druhý tady má s Glenem nějaký osobní příběh a jeho památka byla tudíž opakovaně připomínána i z pódia.

Ve vesmíru je to naštěstí tak zařízeno, že každou bolest obratem když ne zahojí, tedy aspoň malinko vyváží nějaká dobrá zpráva. Pro mě jí bylo, když jsem ve středu dopoledne zjistil, že Druhá tráva odmítla na crowdfundingovém serveru při kampani na nové album příspěvek značně pochybné toxické figury mediálního světa Luboše Xavera Veselého. Proruského švába, hrobaře České televize z titulu jejího radního a člověka, který dává na svých videokanálech prostor té nejhorší politické svoloči. Nejde o to, že prostě „jen přispěl“ (na hudbu, o které sám tvrdí, že na ní vyrostl a která ho formovala...no, to ji asi dost blbě poslouchal, chtělo by se dodat), ale že zaplatil ve výši, po níž by Druhá tráva musela uvést jeho jméno na obalu mezi sponzory. Snad každý pochopí, že je určitá hranice, kterou prostě nelze překročit.

pokračování na straně 5...

Čtvrtek 30. 7.

Světlo na pódiu
od 17:30 hod.

Jan Běřák

**The Furrow
Collective trio**
(Anglie/Skotsko)

**Stuart McCallum
& Friends**
(Anglie/Belgie)

*Ve 13 hod. procházka
zámeckou oborou s koncertem*

Old Forest Echoes:
Barbora Xu
(CZ/Finsko)

Noční koncert
ve Staré tkalcovně

**Niloufar Shiri
& Antonín Fajt (Írán/CZ)**

Open scéna

Koncerty Open scény
se konají ve všední
festivalové dny ve 14 a
v 16 hod. Proběhnou
ve Špitálku sv. Anny
nebo u barokního
mostu - podle počasí a
podle preferencí
vystupujících.
A kdo vystoupí?

Pátek 31. 7.

Marie Tilšarová

& Kdo jsme my

Marie Tilšarová k nám
přijíždí zpod Řípu. Je
písničkářkou, která má
hudbu úzce spjatou s
osobním rozvojem.

Písně začala intenzivně
skládat jako formu
terapie, vyjádření
vnitřní svobody a
sdílení životních
vhledů. U posluchačů
je oblíbená svou
přímocí, optimis-
tem a důrazem

na přítomný okamžik.

Její tvorbu lakonicky
charakterizují názvy
jejích alb: *Pust' to po*
vodě, *Pošli to dál a*

Domů. Pocity popsané

těmito slovy rezonují v

duších posluchačů

Mariiných koncertů.

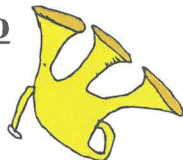
Její doprovodnou

kapelu tvoří manžel

Pátek 31. 7.

Rozzářené světlo

od 17:30 hod.

Kala Zingarica

**(Iva Bittová & Petr Pavlinec
& Dětský sbor z Horňácka)**

Triptic (Skotsko)

L'antidote

(Írán/Albánie/Libanon)

Divadlo pro děti ve Vlašském dvoře:

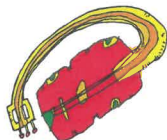
Divadlo Dokola: Dášeňka

Šapitó v zámeckém parku:

My dva trio

Noční koncert ve Staré tkalcovně:

40:40:40 x 4

Stará tkalcovna

11:00-12:00 Casey Driessen: Otherlands
(krátké hudební filmy)

12:00-13:00 Uprostřed běhu: Jiří Černý (film)

14:30 Muzikaša: Symbolika lidové písně - téma Světlo
...a další dílny dle rozpisu...

Na dnešní scéně...

Jan Běťák

Od napodobování písma k jazyku květin.

Jak konečně vymlácená pravda potkala blázna.

Na otázku, co děláš se svým životem, odpověděl osobitý písničkář druhým albem Jazykem květin. Zdaleka pestřejším než debut a k posluchačům vyprovozenému slovy: „V písních se zrcadlí moje rozpaky ze současného tékavého a neustále se zrychlujícího světa, a propisuje se do nich touha po návratu ke klidnějšímu a pozornějšímu životu.“ A nemůže být pochyb: Jan zůstává svébytným melancholickým poetikem s přesvědčením, že „ze sluneční strany připlavou loďky plné medu“ a který si je jistý, že se všechno mění, ale zároveň přiznává, že se může plést. A některé verše byste mu nejraději ukradli: „Konečně vymlácená pravda potkala blázna a konečně spolu dovádějí“.

A ještě jedna věc na něm okamžitě trkne: nepříjde vám plejáda spolupracovníků - Broněk Šmíd, Marie Puttnerová, Beata Bocek, Vladimír Javorský nebo Martin Novák – odněkud povědomá? Ano, i takhle Folkovky fungují.... A uvidíme, kdo z nich se k Janově kapele třeba přidá. Je navíc milé sledovat, jak se do příběhu Janova zhudebněného sledu snění, pocitů, otázek a úvah vepsalo Andělské ocenění za nejlepší folkové album roku 2025. Pokud si dokážeme takové lyrické písničkářské sbírky v záplavě hluku, póz a popového nadbíhání všimnout, není to s námi ještě tak marné.

*Pavel a saxofonista
Martin Penič.*

Nevermore

& Kosmonaut

Michal „Kosmi“

Šimiček k nám

nepřichází z kosmu, ale

z Brna. Jeho kapela

hraje písničky založené

na silných textech. A

cože to hrají? Trochu

rocku, trochu folku,

trochu indie. S albem

Bleděmodré město,

které sugestivně a

impresionisticky

popisuje Brno, vklouzli

mezi tři nominované na

cenu Anděl. Teď k nám

přivázejí nové CD

Teorie mizení. I na něm

se Michal ukazuje jako

mnohohrstenatý

textař, který krásu slov

podkládá originální a

nevtíravou hudbou.

Kosmonautova hudba

by ve vesmíru asi

nemohla znít – ve

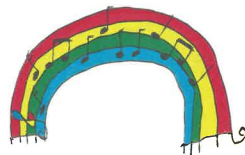
vesmíru se totiž zvuk

nešíří – ale na zemi má

pro svoje posluchače

kouzlo a poselství. A

bude vám s ní dobře!

Zpívání pod stromem
Než začne večerní koncert, přijďte se na čtvrt hodinku naučit a zazpívat písničku s nivnickou rodinnou kapelou Muzikaša pod stromem v zámeckém parku. Slova a noty k jednotlivým písničkám, které se budou zpívat od čtvrtka do soboty v 17 hod. (na každý den je jiná), najdete v příloze Plátku...

Cesta ze zámeckého parku...

Včera v noci byl viděn muž s dítětem, jak kráčí po hlavní silnici dolů do města. Pokud tedy náhodou někdo nezná cestu ze zámeckého parku dolů, tak vězte, že se dá projít okolo stánků asfaltovou cestičkou přes živý plot. Ta vede strmě dolů (nebojte, je tam zábradlí) a vyjdete kousek před barokním mostem ve městě... Tak hlavně ne po silnici!

The Furrow Collective trio (Anglie/Skotsko)
Skot a dvě Angličanky se zálibou v temných baladách. Superskupina britského folku? O tom nepochybujeme. Mají působivé životopisy, patří k instrumentálním hvězdám a stejně tak Lucy Farrell, Rachel Newton, Emily Portman a Alasdair Roberts nádherně zpívají. O každém by se dala napsat tlustá kniha, tolik toho v britském folku dokázali. Aby si odpočinuli od sebe samých a namísto vlastní tvorby si užili společné hraní tradičních písní, založili před třinácti lety The Furrow Collective, jenomže si tím moc nepomohli: přišla ta samá sláva a ke všemu tlak obdivovatelů, aby nikdy neskončili. Na čtyřech albech totiž našli ideální recept k naprosto nevšednímu uchopení starých temných balad, u jejichž poslechu se podle jedné z oslavných recenzí budete prý cítit šťastní jako prase v brázdě; což musíte uznat, zní daleko atraktivněji, než „osvěžující lahůdka, kterou musíte ochutnat“. Možná vám to přijde divné, ale zpívání vražedných balad plných mrtvol, krve, strašidel a nešťastných milenců patří v britském a skotském folku mezi nejoblíbenější disciplíny a čtveřice má pozoruhodný instinkt představovat ty méně známé, navíc v podání, které jste pravděpodobně ještě neslyšeli.

„Spojuje nás radost z dobrého temného příběhu, a i ve vlastních skladbách se necháváme inspirovat folkovými krajinami obnášejícími pořádnou dávku hrůzy. Je na nich skvělé, že se s nimi můžete ponořit tak hluboko do temnoty, jak vám to jen vaše fantazie dovolí. Nicméně i mě překvapuje, jak děsivé písně občas zpíváme, vždyť se jich bojí i mé děti,“ popsala zálibu čtveřice Rachel

Newton, která ale bude na Folkovkách v sestavě chybět, protože se v následujícím období chce více věnovat svým dětem.

Stuart McCallum & Friends (Anglie/Belgie)

Hudba nad Oslavou.

Výjimečný residenční projekt festivalu.

My dobře víme, že nevíme, jakého koncertu se po týdenním skládání a zkoušení od účastníků ojedinělého festivalového projektu dočkáme, zato víme, že takřka pokaždé na něho budeme ještě dlouho vzpomínat. A letos s ohledem na sestavu zahrnující přírodního beatboxera, designera zvuků a jazzového saxofonistu obzvlášť. Psát o hudbě, kterou ještě nikdo neslyšel a pokoušet se mluvit za tvůrce residenčního projektu není ani tak risk, jako spíš troufalost. S jistotou ale můžeme předpokládat, že půjde o událost, a jak tvrdí letošní kurátor Stuart McCallum příležitost nahlédnout do „nočního zvukového světa, v němž se prolínají lidové melodie, jazzové harmonie, ambientní textury a elektronické rytmy“. Britský kytarista, skladatel, bývalý člen báje skupiny Cinematic Orchestra, spoluhráč irské zpěvačky Ríoghnach Connolly z dua The Breath a osobnost současné jazzové a ambientní scény se pokusil být ještě konkrétnější: „Hudba, čerpající z originálních skladeb a nově vymyšlených lidových melodií z Anglie, Skotska, Walesu a Irska, se odklání od tradice a směřuje k ponoření: pomalé melodie, rozťíštěné rytmy a hluboký pocit prostoru. Akustické a elektrické kytary jsou postaveny proti saxofonům, klávesám, syntezátorům a beatboxu a vytvářejí hudbu, která působí zároveň starobyle i současně, zakořeněně, ale je neustále se měnící.

Více se dočtete v Katalogu FP...

Rejpalovo ráno 5

...pokračování ze strany 1...

A rejpal ze srdce děkuje členům Druhé trávy a zvláště pak jejímu manažerovi Davidu Němečkovi, který se s tou vypasenou příšerou musel špinit, když celou věc po telefonu vyřizoval.

Uvedené dvě věci mi připadalo tak důležité okomentovat, že k reflexi samotného středečního programu uvedu jen stručné poznámky. Druhá tráva byla samozřejmě vynikající, včetně ukázek z chystané desky, lahůdkou pak bylo hostování Michala Pavlíčka a Michala Nejtky nejen v několika prověřených trávovských kusech. Druhá tráva se taky několikrát změnila v plnotučný rockový band v Pavlíčkových instrumentálkách, ale zejména v extrémně zábavné verzi výběrovské Olda je přítel můj (rejpal poprvé rejpal sám

do sebe: proč jsi, vole, letos s sebou do Náměšti nevzal stejnojmenného synka, který tuhle písničku považuje za svoji soukromou osobní hymnu?). Hraní novovlnného hitu rozjasnilo tváře na pódiu do zřídka kdy vidaných úsměvů. Dvojice houslisty Owena Spafforda a elektrického kytaristy Louise Campbella vnesla do zámecké zahrady usebrání, meditaci, ale třeba i psychedelii a (post?)rockový experiment. Jejich jaksi vnitřně dynamickému, ale v zásadě plošně pomalému koncertu by více slušela tma a ideálně i nějaká umělecká světlohra, která by jejich hudbu povýšila, ale to nebylo prostě možné, jak jsme záhy zjistili. Afropopová Kanazová museli totiž bezpodmínečně hrát nakonec. K tanci. Afropop podle všech pravidel, navíc skutečně mistrovsky

Dnešní noční koncert ve Staré tkalcovně...

Niloufar Shiri & Antonín Fajt (Írán/CZ)

Hudba pro klavír a svislé housle kamancheh.

Snění na průsečíku klasické perské hudby a východoevropských melodií.

Klavíristu Antonína Fajta známe, i jeho fantazijní kompozice, do kterých začleňuje tradiční hudbu z východní Evropy, jazz, ambient a klasiku. Žije ve Spojených státech, kde patří k osobnostem tamní improvizací scény a zahrál si s velkými jmény současné nadžánrové hudby. Je synem Ivy Bittové, jejíž instinktivní stírání hranic mezi nástrojem, hlasem a tělem prý změnilo život íránské skladatelky a hráčky na svislé perské housle kamancheh Niloufar Shiri. Zatímco od Antonína se naučila naslouchat prostoru, tichu a druhým. Setkali se v roce 2019 v Kalifornii a od té doby tvoří duo Mantis pohybující se na průsečíku klasické perské hudby, východoevropských tradic, volné improvizace a soudobé tvorby. Niloufar Shiri před emigrací z Íránu absolvovala Teheránskou hudební konzervatoř ve hře na kamancheh a ve studiu kompozice pokračovala na Kalifornské univerzitě v San Diegu. Patří k mistrovským hráčkám zahrnující do své hudby poctu perské kultuře a poezii. S Antonínem si pak rozumí ve zvládnutí improvizace.

Více se dočtete v Katalogu FP...

Casey Driessen: Otherlands

Casey Driessen je americký houslista, zpěvák, pedagog a hudebník známý svou tvorbou v oblasti bluegrassu, americany a experimentální smyčcové hudby. Hraje na akustické a elektrické pětistrunné housle. C. Driessen hrál na Folkovkách v roce 2017. Do projektu „Struny nad Oslavou“ si ho vybral slovenský houslista Stano Palúch. Zahrál tenkrát i samostatný koncert, navštívil naše kolokvium, kde prezentoval svou jedinečnou techniku a strávil s námi na festivalu 5 dní.

Od té doby se s ním každý rok setkává dramaturg Michal Schmidt na Womexu. V roce 2021 se v debatě zmínil o svém projektu Otherlands a požádal Michala o typy na spolupráci a ten jej nasměroval na Mariána Friedla. A povedlo se – jedna epizoda Otherlands, řada dalšího hudebního, fotografického i filmového materiálu, muzicírování i koncerty byly tenkrát v režii Mariana a Caseyho v Beskydech.

Casey o projektu Otherlands píše:

Otherlands: A Global Music Exploration je imerzivní (pohlcující) multimediální projekt Caseyho Driessena dokumentující hudební spolupráce v devíti zemích. Projekt, který Driessen produkoval, hrál, nahrával a filmoval během téměř roční cesty se svou rodinou, zachycuje setkání s mistrovskými hudebníky ve Španělsku, Irsku, Skotsku, Indii, Japonsku, Finsku, Itálii, Slovensku a Česku. Výsledný soubor prací zahrnuje 31dílnou sérii krátkých filmů, album Otherlands: ONE, písemné reflexe a stovky fotografií oslavujících inspiraci, výměnu a lidské spojení, které vznikají, když se kultury propojují prostřednictvím hudby.

Michal Schmidt požádal letos Caseyho, zda by nám umožnil promítnout některou epizodu v biografu letošních Folkovek. Casey nadšeně souhlasil a Michalův výběr epizod, které spojuje to, že se v nich objevují muzikanti, kteří na Folkovkách hráli, doplnil jednou speciální epizodou sám. Caseymu velmi děkujeme a níže seznam epizod, které můžete zhlédnout na promítání ve Staré tkalcovně. A můžete hádat muzikanty, kteří navštívili Folkovky a v jakých hudebních seskupeních vystoupili: Official trailer, Arkan Hutsul Warrior Song for Ukraine f. Nikolaj Tymchak, "I'm Not Fed Up with the Pacific Ocean" with Éamonn Coyne, The Finnish Cabin and Fiddle House Casey Driessen & Esko Järvelä, Italian Riviera f. Filippo Gambetta, Baul Village Jam Session.

zahrany, vás podstatnou část skutečně zvedl ze sedaček a užili jste si tenhle africký mejdan až do krásného umrtvení. Byl na ten váš rej hezký pohled, fakt.

Na shledanou zítra zase tady

Ondřej Bezr
šéfredaktor kulturního
magazínu UNI

Černé květy

Je to už drahých pár let, co v Nizozemí vykloňovali černý tulipán. I tehdy majetní platili horentní sumy za to, čím se mohli odlišit. Dnes se dá takový tulipán pořídit za pár stovek. O černém květu, coby jedinečnosti, chtěl svého času zpívat Miro Žbirka. To se ale nelíbilo strážcům čistoty slovenské populární hudby, jak mi prozradil v rozhovoru pro noviny, a tak se zrodil Biely kvet. V Novém Městě nad Váhem jsou možná ještě dosud kasárna,

kde jsem zkraje
„osmdesátek“
absolvoval coby
vysokoškolák měsíční
vojenský kurz. Z
„paluše“ hned za
plotem, (kam jsme
pochopitelně nesměli)
jsem poprvé slyšel
onen chytlavý nápěv,
ovšem s mírně
odlišným textem:
„Bielizeň, pos... som si
bielizeň!“ Pana Žbirku
mé první setkání s jeho
dílem velmi pobavilo.
Černá kytky se mi
vybaví, když slyším
zpívat Helenku
Vondráčkovou o
Fanfánovi. „Snad se
Fanfáne ještě setkáme,
snad tě čas neodvál...“
Může za to magický
filmový hrdina Gerard
Filip coby Fanfán
Tulipán. Sám nevím
proč. Snad pro jeho
jedinečnost. Černou
roušku nosil Zorro
mstitel, ale to je docela
jiná písnička... - bor

Hnízdo múz 31.7.

- 08:30 - 09:30 Čchi-kung
- 09:00 Babiččina pohádka z půdy
- 09:30 - 14:30 Grafická dílna - suchá jehla
- 09:30 - 11:00 Malování a povídání s hennou
- 10:00 - 14:00 Smalty na vařič
- 10:00 - 13:00 Houbařské vycházky do Náměšťské obory s Jankem Běťákem z MZM v Brně
- 10:00 - 13:00 Hrajeme si s dětmi
- 10:00 - 13:00 Světýlko z noční zahrady
- 10:00 - 13:00 Výroba pastýřských píšťal z černého bezu
- 10:00 - 13:00 Závěsy z kovu a skla
- 10:00 - 12:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
- 10:00 - 12:00 Švihej s Jitkou
- 10:00 Orchestr Folkových prázdnin
- 10:00 - 11:00 Tančírna - Argentinské tango
- 10:15 - 11:45 Jóga
- 11:00 - 12:30 Malování a povídání s hennou
- 12:00 - 16:00 Bluesová dílna
- 12:00 - 14:00 Nech své tělo tančit... tancem až k duši
- 13:00 - 16:00 Ozdoby ze smršťovací folie
- 13:00 - 15:00 Když pódium chutná po strachu
- 13:15 - 16:15 Drátování
- 13:15 - 16:15 Enkaustika
- 13:15 - 16:15 Keramická dílna - točení na kruhu
- 13:15 - 16:15 Pletení košíků z pedigu
- 13:15 - 16:15 Savování na textil
- 13:30 - 16:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
- 13:30 - 14:30 Tančírna - Milonga
- 14:00 - 15:30 Tea Ceremony - Čajový obřad
- 14:30 - 16:00 Párová akrobacie pro začátečníky i pokročilé
- 14:30 Muzikaša: Symbolika lidové písně - téma Světlo (taneční a vokální workshop)**
- 17:00 - 17:15 Zpívání pod stromem

Těžko hledat slova

Ta zpráva nás zasáhla všechny. Ke mně se dostala asi dvě hodiny před odjezdem na včerejší koncert a zůstal jsem jako opářený. Člověku se prostě nechce věřit, že se ta věc opravdu stala. Pak mu dojde, že to asi vážně není hloupý vtip.

* Glen už není. * Těžko se formulují slova, kterými bych dokázal vyjádřit svoje pocity. Vlastně se o to ani nechci pokoušet, určitě se najde někdo, kdo to dokáže lépe, než bych to uměl já. Tak snad jen malý vzkaz: "Glene, chlape, bylo to vážně nutné? Já vím, teď už tam nahoře hrajete s Fergusem, ale ruku na srdce - on by to určitě ještě pár let vydržel, měl tam hodně dobrých parťáků už před Tvým příchodem, kvůli tomu jsi tolik spěchat nemusel. Škodolibou hrou osudu jsi odešel zrovna v průběhu Folkových prázdnin, festivalu, který jsi měl moc rád, a který miloval Tebe. Ta důvěrně známá místa, kde jsme Tě během let potkávali, najednou vypadají jinak, když víme, že už Tě tu nikdy neuvidíme. * Už je hluboko po půlnoci, sedím v obýváku, píšu tyto řádky a přede mnou na zdi visí mé hudební nástroje. Tu mandolínu vlevo jsi mi podepsal před více než dvaceti lety v Telči před zámkem, byl to fofr, musel jsi hned běžet. Vedle ní visí druhá, novější, tu jsi podepsal předloni tady v Náměšti, to sis našel čas i chuť zahrát na ni aspoň jednu písničku. Vedle nich je ještě jedna, má z nich nejlepší zvuk, určitě by se Ti na ni hrálo dobře. Kdo mi podepíše tuhle? Nechám ji čistou, když Ty už to nestihneš. * Měj se tam nahoře dobře a doufám, že budeš mít ještě chuť zahrát nám, Tvým příznivcům, až dojde řada i na nás. Taký doufám, že se Tví žijící hudební přátelé nenechají zahanbit a na Tvém pohřbu to rozjedou podobně, jak jsi to rozjel Ty s Lisou O'Neill na pohřbu

Shanea MacGowana s písní Fairtale of New York, kdy lidé přeskakovali kostelní lavice aby mohli tančit. Shaneovi by se to určitě líbilo a věřím, že u Tebe by to nebylo jiné. * Víš, včera jsi nás opravdu rozesmutnil, ale já bych chtěl hlavně poděkovat, že jsi tady s námi aspoň nějaký čas byl, a že jsi nám přinášel tolik radosti. Tak se měj, já si teď ještě musím znovu pustit Angel at my table..."

Carlos

Šapitó

hudební scéna ve stanu "šapitó" v zámeckém parku v cca 20:20

Čtvrtek 30.7.

Bára Zmeková trio

Poetické písně probouzející fantazii. Bára Zmeková zve na místo, ze kterého se ti nechce.

Někdo se v náručí s medailemi zklidní a třeba i zastaví, jiný touží po dalších a dělá pro to třeba i přemety, no pak jsou taci, jako Bára Zmeková, kteří hlavně nepřestávají dál hledat a nikam přitom nespíchájí. Věří tomu, že inspirace přijdou samy, ať už náhodou, na zavolání nebo jinak. Nedávno třeba během pouti do Santiaga de Compostela, v gotickém domě u klavírního křídla Steinway z roku 1892, vedle kterého dokonce několik měsíců spala, v řadách kapely slavného senegalského zpěváka Cheikha Lô, na japonském turné, v Egyptě nebo na festivalu SXSW

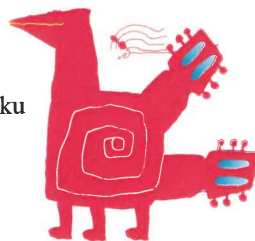
*v americkém Austinu,
kam se každoročně
sjíždí světová umělecká
elita. Mimochodem,
její koncert tady
přirovnali k
poetickému snu. Ale to
už z Folkovek dobře
víme, a chápeme, proč
je album Jedini na
světě tak křehce
nádherné. Svůj
pochroumaný šanson,
jak písničkám na
pomezí folku, klasiky,
jazzu a elektroniky
říká, zpívá pořád česky
a nehodlá na tom nic
měnit, protože
nevšedně poetické texty
zůstávají středobodem
její tvorby a chce,
abychom se do nich
ponořili stejně, jako
ona. Protože: „Báseň
nebo píseň – je to
jedno, obojí je, jako
když dloubneš prstem
do skuliny času a
rozevřeš ji. Jako místo,
ze kterého se ti
nechce.“
Stále hraje na klavír,
který doplňuje pianem
a syntezátory, a má ze
sebou skvělé
spoluhráče: bubeníka
Viktora Dořičáka a
baskytaristu Pavla
Šmída. A když vám*

Folkovky píšou příběhy...

Včera jsme měli již vysázeno, že lektorka dílny Tvůrčího psaní onemocněla, tudíž se další dílny ruší. Ale, Folkovky píšou příběhy. Do redakce dorazil muž ve folkovkovém tričku, představil se jako Slávek a pravil, že se sešla parta lidí z předchozího dne a dohodli se, že budou pokračovat sami. Krásná zpráva, která nás potěšila a rádi ji zveřejňujeme! Takže, pokud máte do něčeho chuť, pusťte se do toho sami i bez lektora!

A co přinesl Slávek? Výsledek jejich společného snažení...

Jejich hlas nejde přeslechnout a jsou populární po celém světě zůstávají v uších znít... jako lahodná melodie po prvním polibku která je nezapomenutelná a jedinečná stejně jako tvoje zrození

Další ukázky z dílny psaní

1. Tak už je zase ráno.

A já opět z okna vidím, jak sousedka vyvěsila své a přítelkyniny propriety!

Nedá mi to a domýšlím a dosazuji si do těch jednotlivostí jejich těla, ty kypré tvary - skoro je vidím, jak na těch šňůrách visí i ony a povlávají tam v lehkém dopoledním vánku.

Zavřu na chvíli oči a představuji si je až detailně...

Za chvíli se proberu, podívám se znovu - a ejhle - šňůry už jsou prázdné... (Slávek)

2. No fakt, to jsem nebyl já. Ten provaz tam už visel! Když jsem si šel dát práska na balkon, tak mě jeho prázdnota ponoukala, abych ji zaplnil. Vzal jsem si na to prak a koš prádla. Celý jsem ho vyprázdnil, než se tam uchytilo to, co vidíte. Jsem borec, ne!? A ty kóličky? Ty tam dal asi nějaký kocour.

(Karel)

FOLKOVÉ 2026 PRÁZDNINY

Vítají

ONDRA & MUZIKAŠA

foto: Barka Fabiánová

Lidová kultura Slovácka na (ta)jemno.

SYMBOLIKA LIDOVĚ PÍSNE

dojděte si • zazpívat • zatančit • zasnít se • s rodinnou kapelou z Nivnice

pá 31. ČERVENCE 2026

STARÁ TKALCOVNA • 14³⁰

NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

Báříny nové skladby
přijdou daleko víc
rytmičtější, než je u ní
zvykem, tak za tím
hledejte zkušenosti
získané u Cheikha Lô,
ve které Pavel hraje na
kytaru prim.

**Divadla pro děti ve
Vlašském dvoře od cca
18:40 hod**

Čtvrtek 30.7.

**Divadlo Basta-fidli:
O tureckém rybáři**

Odešel člověk

zpěvák
kytarista
ať dále
zpívá
jeho duše
čistá

Michal K.

After Midnight 6 – 2026

Takže kdo dočetl až sem atd., zkratka tady je úryvek ze s. 170:
„Dopisovatel pro Broadside napsal, že tou nejkrásnější
podívanou na festivalu byla noční pláž, kde hráče na kytaru a
píjáky piva osvětlovaly tisíce svíček.“ A teď s ním naložte
podle vlastního vkusu: někdo může začít navážet písek na
břehy pod kulturní promenádou, další ho začnou rozhrnovat,
čímž vytvoří efekt pláže, jiní vykoupí svíčky v širokém okolí,
zbývající se postarají o plechovky s pivem. Kytaristy shánět
nemusíme, teď tu byl jeden, co vydá za všechny. Jistě, ten
šedovlasý chlápek v květované košili, co má na každou
písníčku jinou kytaru, ale na všechny stejného nosiče, jako
měla v r. 1989 na BRATISLAVSKEJ LÝRE Joan Baezová
Václava Havla = netahal bych to sem, ale na právě ukončeném
kolokviu na to vzpomínali přímí účastníci, tak se to hodí. Jinak
popis dopisovatele Broadside připomíná historku o vzniku
skupiny LEGENDARY PINK DOTS, ale tu jako málo
folkovou vyřazujeme z hlasování. *

Skupina 2. TRÁVA se na Folkovky vrací v pravidelných cyklech, stejně jako v dobách protireformace spartakiády a pětiletky. Cykly odpovídají kapelovým jubileím a půljubileím. To letošní je pětaticáté, a kdo si v aktivních zálohách notoval „Pětaticátníci, chlapeci jako květ“, má teď pohov, volno, zpívat. Nejdřív Úsměv Cyrana, pak Kouzelníci, Zůstaň a Vlčí oči. Po nich ROBERT KŘEŠŤAN věnoval píseň z chystaného alba MEMPHIS Glenu Hansardovi, o jehož nenadálé smrti se dozvěděl přímo na pódiu po skončení zvukové zkoušky před koncertem. Následná Infela byla zas věnován RNDr. Jiřímu Plockovi, Little Big Horn nebyl věnován nikomu, ale po něm byli ke hře přizváni kytarista MICHAL PAVLÍČEK (ten šedovlasý chlápek v květované košili) a klávesista MICHAL NEJTEK (chlápek v bekovce). Už tak výjimečný zvuk kapely okamžitě ztuhněl a mně přišla od kamaráda esemeska NÁMĚŠŤ SE DALA NA ELEKTRIKU, což byla parafráze na název knihy o BíDym, ze které máme každý den úryvek, a hlavně to byla pravda. Vyztužená 2. TRÁVA postupně zahrála Kdybys mě zabila, Bolest, Pavlíčkovu instrumentálku Honička, českou verzi BíDýho Dívky ze severní země, Pavlíčkovu instrumentálku Big Heads a jeho mladickou nerozvážnost z počátků skupiny Pražský výběr OLDA JE PŘÍTEL MŮJ, kterou si zahulákal společně s Křesťanem. Než kohokoli cokoli napadne, je třeba říct, že skladbu otextoval v minulém tisíciletí FRANTIŠEK GRINGO ČECH, že v roce 1982 mohl být jeho ironickým přítelem maximálně Olda Říha z Katapultu a že tuhle vypalovačku hrála 2. tráva společně s Pavlíčkem už při jejich minulém koncertu ve Freebody Parku. A jak se to tak předkapelám v letošním ročníku stává, publikum si vytleskalo přídavek. Tím bylo Ještě není tma, ale stmívá se od BíDýho a nálada na pódiu i pod ním byla v tu chvíli taková, že by se nikdo nedivil, kdyby se starý pan BÍDA přišoural a zahrál si spolu s kapelou OZAJSTNÝ BIGBÍT. * Po něčem takovém už se klidně mohlo jít domů, ale slunce stálo ještě vysoko a brzy se ukázalo, že autistické sezení dvojice OWEN SPAFFORD (housle) & LOUIS CAMPBELL (el. kytara) je svým protikladem nejlepším řešením, jak v programu pokračovat. Dlouhé instrumentální skladby, mezi nimiž dvojice prohodila sotva pár slov a to spíš mezi sebou než k publiku, mohly být hudebními tématy jednoho nebo i více filmů. Každý posluchač si mohl vybrat kterého, nebo rovnou napsat ten svůj. Pro leckoho to mohl být třeba zpětný průlet roky, kdy zvěčnělý Glen Hansard jezdil hrát na Folkové prázdniny, pro jiného western v údolí OSLAVKY, pro dalšího Návrat do Cold Mountains, jestli se ještě pamatujete. * Zase úplně jinde byly BALAFONY Seydou Diabatého a Mamadou Dembélého africko-francouzské sestavy KANAZOÉ ORKESTRA, která pod stoupajícím dýmčným měsícem rychle roztančila především mladší část publika. Ta byla v polovině Folkovek, jak kdysi zpívala Laura, evidentně TANEČNĚ NEVYBOURENÁ. Zpěvák Losso Keita s třemi bílými Francouzi za zády (Martin Etienne na klávesy, Emilio Rudy na baskytaru a Laurent Planells na bicí) si jako hlavní showman přehodil přes ramena červenozelenou vlajku s žlutou pěticípou hvězdou, jak nosíval Viktor Orbán šálu s mapou, na které nebylo Slovensko, a vyváděl s ní tak, že by se u nás mohl hlásit jako zaměstnanec úřadu vlády. Byla to totiž vlajka Burkiny Faso (dříve Dolní Volty) a tím pádem i státní symbol. Ale možná, že tam mají pro vlajky jiná pravidla, což by mohl vědět Lou Reed Fanánek Bádén Bádén, který o Burkině zpívá v parodii TÝ TEXIS TREMVEJ. A na VÍDEŇ zase nedošlo.

Milan Zeibert (2:57)